

MELDURIN

– Ígjøgnum íðkanina havi eg funnið útav, at um man leggur eina ætlan og ikki gevur sær sjálvum møguleikar at víkja frá henni, so fær man úthaldni

JOHNNY Í GRÓTINUM

at skera boðskapin niður til hvassar bloggur við fangandi yvirskriftum og myndum, greiðir Johnny frá.

Hesar bloggurnar vóru lagdar út á tíðindaportalur sum brellbitar, og síðani kom tann bókin út seinni tað árið.

– Tað hevur hugtikið meg at verða við til annað í frítíðini, sum er innihaldsríkt og gleðir menniskju, sigur hann.

Landssjúkrahúsið er við eitt vegamót

Spurdur hvussu hann fær tíðina at røkka til øll áhugamál síni, sigur hann, at tað snýr seg bæði um at taka tørn okkurt kvøld, men eisini um at verða orkufullur og fáa stuðul at leggja til rættis.

– Eg eri slett ikki ein excel týpa, men um tað er okkurt, sum er lagt í skipan, og sum skal avgreiðast hvørja viku, sum við útgávuni av vikuligu bloggnum, so verður tað raðfest.

Hesin spenningurin at leggja til rættis fylgir eisini Johnny til nýggja starvið, heldur hann.

– Har er ein stovnur við sterkari virkimentan, og har tingini skulu rigga alt samdøgrið. Eg havi tosað eitt sindur við leiðslubólkin og síggi at nógv viðurskipti eru nógv ment og betraði seinna árin. Tilfeingið verður nýtt meir skynsam, og tøkni kemur meira munadygt sjúklingunum til góða. Tað riggar, men vit ásanna eisini, at Landssjúkrahúsið stendur við eitt vegamót, har borgararnir hava ein vaksandi tørv á heilsutænastum, og játtanin er avmarkað. At húsast væl við tilfeinginum vit hava er ein stór avbjóðing, men hon er eisini týðandi og meiningsfull. Her kunnu royndir og førleikar mínir koma til sín rætt, og tað er orsökkin til, at eg havi søkt starvið.

Leiðsla er stór avbjóðing

Um hvat hann ætlar at fara undir fyrst í nýggja sessinum, sigur Johnny, at fyrsta tíðin fer til at lurta og at seta

seg inn í nýggja starvið. Á Landssjúkrahúsinum starvast um 850 starvsfólk býtt í 30 ymiskar starvsbólkar.

– Har skal verða stór samskipan uppá tvørs av deildum, soleiðis at man kann brúka hvønn annan, og sjúklingurin verður raðfestur. Tað er týðningarmikið at menna leiðsluna, so hvør einstaki leiðarin dugur at menna seg og leiða onnur.

Eitt gott ráð, sum eg havi fingið frá leiðsluútbúgving míni, er at leggja ítøkiliga ætlan fyri fyrstu 100 dagarnar í nýggja starvinum sum leiðari. Eisini fari eg at lurta eftir starvsfólki, sjúklingafeløgum og sjúklingum á starvsplássinum. Samskipti skal á breddan, tí serliga á Landssjúkrahúsinum eru nógv fólk, sum eru klókari enn eg innan júst hetta øki. Eg fari tí at lurta eftir, hvat serfrøðingarnir siga og so taka tað harfrá. Í verki verður tað framt við at spyrja eftir hvørjum øðrum, hava regluligar fundir og fáa grundleggjandi evni á breddan. Hetta er ætlanin fyrstu 100 dagarnir, greiðir Johnny frá.

Visiónin er at verða betri

– Vit eru bundin at restina av heiminum, og borgarin væntar tænastustøði á hædd við grannalondini. Tað kann einans blíva betri við, at vit sum starvast á Landssjúkrahúsinum eru dugnalig, hava røttu førleikarnar og duga at samstarva og lyfta í felag, har sum vit einsæris ikki strekkja til.

– Eg eri sannførdur um, at nøgdsemi hjá viðskiftafólkunum hongur neyvt saman við nøgdsemi hjá starvsfólkunum. Um tey eru glað og fegin veita sína tænastu, so verða sjúklingarnir eisini nøgdir. Hetta skal gerast við teimum amboðum sum eru tøk, eitt nú væl skipaðum samskipti og starvsmenning, sigur Johnny í Grótinum at enda.

– Eg eri sannførdur um, at nøgdsemi hjá viðskiftafólkunum hongur neyvt saman við nøgdsemi hjá starvsfólkunum, sigur Johnny í Grótinum

Mynd: Álvur Haraldsen